

ΔΕΝ ΗΤΑΝ
ΣΥΖΥΓΙΑ

καλύτερα να μη το διαβάσετε. Σοβαρά μιλώ. «Όχι, δεν είναι από κείνα τα «μπορεί να συμβεί και σε σένα» να είναι κάτι πολύ χειρότερο. Είναι πολύ πιθανό να σε συμβαίνει αυτή τη στιγμή. Και δεν θα το καταλάβετε μέχρι να τελειώση. Δεν θα μπορέσετε να το καταλάβετε εξ αίτιας της ίδιας της φύσης του πράγματος. (Αναρωτιέμαι τι να είναι στην πραγματικότητα ο πληθυσμός.)

«Αλλά πάλι ίσως και να πάθετε το ίδιο, αν σας το διηγηθώ. Από τη στιγμή που θα συνηθίσετε στην ιδέα, μπορεί ακόμα και να κάστετε να το απολύσετε. Ο Θεός ξέρει μόνο αν είναι απολαυστικό, και το λέω πάλι, εξ αίτιας της ίδιας της φύσης του πράγματος.

«Ένταξει λοιπόν, αφού νομίζετε ότι μπορείτε να το αντέξετε...

Την συνάντησα σ' ένα ρεστωράν. Μπορεί και να το έξερε, σπού Μέρκυ. Έχει ένα μεγάλο μπαρ σε σχήμα οβάλ κι ύστερα ένα χωριό. Από την άλλη μεριά του χωριού υπάρχουν τραπέζια, μια πτέρυγα και πιο πέρα καθίσματα και τραπέζια απομονωμένα — με ξύλινα παραβάν.

Η Γκλόρια καθόταν σ' ένα από τα τραπέζια. Όλα τα απομονωμένα τραπέζια ήταν άδεια εκτός από δύο: ένα με ένα μικρό τραπέζι, εκτός από ένα, ήταν ελεύθερα, κι έτσι υπήρχε υπόλοιπος χώρος για μένα. Αλλά μόνο σ' ένα μέρος θα μπορούσα να καθίσω, στο τραπέζι της. Κι αυτό επειδή μόλις αντικρούσα την Γκλόρια έπαψαν να υπάρχουν όλα στον κόσμο. Ποτέ δεν μου έχει ενοσταυρήσει κάτι τέτοιο.

Σταθήκα κεραιονηλητής. Άφησα τη τσάντα μου να πέσει και την κοίταξα.

«Εξ, λοιπόν», κατανόησα μόλις, και πρόσωπο στο χρώμα του λαδιού. Ντελικάτα τοσχημικά ρουθούνια και σκαλιστό στόμα με χείλη που από πάνω είχαν σμιλευθεί σαν φτερά γλάρος που βουτάει, κι από κάτω ήταν ολόγιομα. Τα μάτια της ήταν τόσο μυστηριώδη κι εξωτικά όσο ένα παλιό χαλί, και τόσο βαθιά όσο μια βουνισιά νύχτα.

Χωρίς να πάρω το μάτι μου από πάνω της έδρασα στο τυφλά μια καρτέλα και καθώς απεναντί της, Είχα ξεχάσει τα πάντα. «Κόρη μου, ότι πενιούρα.

«Η Έλεν όμως δεν είχε ξεχάσει. «Η Έλεν ήταν η αρχισερβιτόρα. Ένας υπέρτοχος αν-

θρωπος. Πλησίαζε τα σαράντα της κι ήταν ευτυχισμένη.

Δεν ήξερε τ' όνομά μου αλλά συνήθιζε να με αποκαλεί «ο πεινασμένος φιλάργος». Ποτέ δεν έδινε παραγγελία. Μόλις έμπαινε θα μου γέμισε ένα ποτήρι μύρα και θα μου φέρανε ένα-δύο σπασιαλτέ, τον Σέφ, της ημέρας, μαζί μ' ένα μπιφτέκι.

Έφτασε με τη μύρα, σήκωσε τη τσάντα μου κι έφυγε για το σάνι μου. Έγώ συνέχισα να κοιτάω την Γκλόρια, που εκείνη την ώρα έδεχνε σημάδια ζωής εκπληκτικές και λίγου δέους. Το δέος, μου είπε αργότερα ήταν μόνο για το μέγεθος του ποτηριού της μύρας αλλά θα μου επιτρέψετε να αμφιβάλλω γι' αυτό.

Μήπως πρώτη, «Ψάχνεις για καταλόγο;» Είχε μια από κείνες τις σπάνιες φωνές που μετατρέπουν όλους τους υπολόγιστους ήχους σε θόρυβους. Έγνεφα ναι.

Το ηγούνη της ήταν στρογγυλό με μόλις κάποια υποψία σχισμάδας, αλλά οι κλειδώσεις του σαγονιού της ήταν τετράγυνες.

Μου φάνηκε πως κοκκίνησε. Χαμήλωσε το βλέμμα — προς μεγάλη μου χαρά γιατί έτσι μπόρεσα να δω πόσο μακριές και χοντρές ήταν οι βλεφαρίδες της — και ταίπησε λίγη σαλάτα. Σήκωσε ξανά τα μάτια της μ' ένα μικρό χαμόγελο. Τα δόντια της συναντήθηκαν, άκρη με άκρη. Είχα διαβάσει πως μπορεί να γίνει κάτι τέτοιο, μα ποτέ δεν το είχα δει.

«Τι συμβαίνει, ρούτερ, σε κατέκτησα;»

«Έγνεφα πάλι. «Όπως με βλέπεις και σε βλέπω».

«Μπα», πήρε μια βαθιά ανάσα.

«Σε λένε Γκλόρια», είπε με αιογυρία.

«Πως το έξερες;»

«Έπρεπε να σε λένε έτσι, αυτό είν' όλοι». Με κοίταξε προσεκτικά, τα μάτια μου, το κορμάκι, τους ώμους.

«Αν σε λένε Λέων θα βάλω τις φωνές».

«Βάλτες λοιπόν. Αλλά πως το μαντέψες;»

«Μα — πάντα σκεφτόμουν πως θα συναντούσα έναν άνδρα που θα λεγόταν Λέων και...».

«Η Έλεν χάλασε καλές σχέσεις μιλών ολόκληρων μεταξύ μας φέρνοντας το φαγητό μου, εκείνη ακριβώς τη στιγμή. Τα μάτια της Γκλόρια άνοιξαν διαπλάται όταν το είδε. «Πρέπει να α' άρση πολλοί ο αστακός όλα όλανάται».

«Μ' άρσους πολύ όλα τα λεπτά πράγματα, είπα, και μου άρσους σε μεγάλους ποσότητες».

«Δεν έχω γνωρίσει ποτέ κάποιον σαν εσένα», είπε στα ίσια.

«Κοιμώ σαν κι' εσένα δεν μ' έχει γνωρίσει ποτέ».

«Ναι».

«Πήρα το τηρούνι μου. «Προφανώς όχι, άλλοις θα είμαστε δική μας φυλή». Έπαγα λίγο αστακό. «Θα είχες την καλωσύνη να με παρακολούθης προσεκτικά όσο θα τρώω; Φαίνεται πως δεν μπορεί να σταματήσει να σε

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΣΥΖΥΓΙΑ

κοιτάω και φοβάμαι μίσησ τρυφήω το πρόσωπό μου με το ηπρόνυ». Γέλασε. Δεν ήταν ούτε χαλάρωμα ούτε γουρ-γουρμά. «Ήταν ένα νέλιο βγαλμένο ίσια από τα βιβλία του Λουίς Κάρολ. Είναι πολύ σπάνια ξέρω. «Θα σε παρακαλώ».

«Ευχαριστώ. Κι όσο θα κοιτάζης λέγε μου τι δεν σ' άρεσει».

«Τι δεν μ' άρεσει; Γιατί».

«Όπως φαίνεται θα περφόω την υπόλοιπη ζωή μου ανακαλύπτοντας πράγματα που σ' άρσους και κάνοντας τα μαζί σου. «Ας απαλαγούμε λοιπόν από τα περιττά».

Γέλασε. «Ένταξει. Δεν μ' άρεσει η ταπισκό γιατι νοιώθω πως με κοιτάζουν όλοι όταν την τρώω. Δεν μ' άρσους να έβηκα που έχουν κουμπιά στην ταπισκόρια, οι δαντελένιες κουρτίνες που διαστρωώνονται, οι μικρές χαλκομανίες λουλουδιών και οι κοπότες εκεί που θα πρέπει να βρίσκονται φερμουάρ».

«Ο διευθυντής της όρχηστρας με τα γλυκανάκισα σοφόφωνα και τον λαρυγγόμορο αδελφό, άνδρας με τούνητ που κοπνέουν πίπα, άνθρωποι που δεν μπορούν να με κοιτάζουν στά μάτια όταν λένε ψέματα, τα νυχτικά, άνθρωποι που κάνουν τα κοκτέιλ τους με Σκότς — Θεέ μου, πως σαν σφουναίς».

«Το κάνω άπλως για ν' απαλλαγώ από την πενία μου και ν' άρχίσω να τρώω για αισθητικούς λόγους. Μ' άρεσει αυτό το μένου».

«Εσένα τι δεν σ' άρεσει».

«Δεν μ' άρσους εκείνοι οι λογιώτατοι που ντύνουν τις συζητήσεις τους με ρητά. Δεν μ' άρσους το μαγιό που δεν φέρνουν τον ήλιο να δει το σώμα και δεν μ' άρεσει ο καιρός που κρατάει τέτοια μαγιό από μπουλού. Δεν μ' άρσους τα αλμυρά φαγητά, τα λεπτεπίλεπτα κορίτσια, η μουσική που δεν έχει νόημα ή δεν σε κάνει να νοιώθεις κάτι. Οι άνθρωποι που έχουν ξεχάσει ν' αναρωτιούνται σαν παιδιά, αυτοκίνητα σχεδιασμένα για να είναι πιο όμορφη ή γραμμή τους όταν ηγαίνουν προς τα πίσω παρά προς τα μπρος. Οι άνθρωποι που θα προσπαθούσαν σδιόποτες για μια φορά άλλα φοβούνται να το δοκιμάσουν δεύτερη και να το γευτούν καλύτερα. Δεν μ' άρσους οι επαγγελματίες σκεπτικιστές. Ξαναγύρισα στο φαγητό μου.

«Ένα χιλιάριο στοιχίωμα, είπε, πως κάτι σπουδαίο συμβαίνει εδώ πέρα».

«Ας το να συμβαίνει, τη συμβουλεύω, μη σε νοιάζει τι είναι ή γιατί. Μη γίνεσαι σαν αυτόν που πέταξε τη λάμπα στο πάτωμα για να δει αν σπάει».

«Η Έλεν πέρασε κι εγώ παράγγειλα ένα Σλι-βόριτς.

«Μπρόντυ από δαμάσκηνα! φώναξε η Γκλόρια. «Το λατρεύω!».

ΘΗΟΝΤΟΡ ΣΤΑΡΤΖΕΟΝ

Λίνοι συγγραφείς επιστημονικής φαντασίας έχουν αποσπάσει τόσους επίσημους από συναδέλφους τους όσο ο Θήοντορ Στάρτζεον. Από τη γενιά του Άουμπ και του Χάινλιν, ο Στάρτζεον υπήρξε ιδιαίτερα εκλεκτικός στην επιλογή των θεμάτων του, γράφοντας με την ίδια ευκολία ένα επιστημονικής φαντασίας, τρέμονι και άλλες μορφές λογοτεχνίας, κι επιλογών των λέξεων και των φράσεων παρμένει, μέχρι σήμερα, σχεδόν άπορρηκτά. Είναι ο μόνος συγγραφέας επιστημονικής φαντασίας που το κάθε έργο του — διήγημα, νουβέλα ή μυθιστόρημα — είναι τελείως διαφορετικό από το προηγούμενο. Τελευταία έχει αποσυρθεί από την ενεργό δράση, ίσως επειδή δεν θέλει να διειδή θέματα που έχει χρησιμοποιήσει — έτσι «αν πασόν» — στο παρελθόν. Γνωστός για την ευστοχία του, ο Στάρτζεον είχε πιστοποιήσει κάποιον άγνωστο που τον πληροί, σε για να του πη ότι «Το 90% της επιστημονικής φαντασίας είναι κουταμάρες με την άπάντηση. Το 90% του ο,τιδήποτε είναι κουταμάρες».

«Το έγραψα για σένα είναι».

«Κάποια μέρα θα κινής άδρος», είπε σοβαρεμένος εαρκνία, «και θάναι ασχημό».

«Θάναι καλό. Θα είναι η διαφορά μεταξύ της άρμονίας και της αντίθεσης, αυτό είν' όλοι».

«Λέων».

«Μμμ».

Μετάφρασε τη ματιά της ακριβώς πάνω μου κι ήταν τόσο ζεστή που μπορούσα να την αισθανθώ στο πρόσωπό μου. «Τίποτα. Άπλως το δοκιμάζω. Λέων, Λέων...»

Κάτι μ' έπνιξε — όχι ο αστακός. Αυτός είχε φαγωθεί όλος.

«Δεν έχω αντίδοτο γι αυτό που συμβαίνει. Δεν μπορώ να το ξεπεράσω. Μπορώ μόνο να Είπαμε και κάτι άλλο χωρίς λόγια.

«Άκόμα δεν υπάρχουν λόγια γι αυτό. Μετά άπλωσε το χέρι της κι άγγιξε το δικό μου με τ' ακροδάκτυλά της. Είδα αστράκια.

Σηκώθηκα να φύγω αφού σκάλισα κάτι σε μια μεριά του καταλόγου. «Έδώ είναι ο αριθμός μου. Πάρε με αν δεν υπάρχει διεύθυνση».

Σήκωσε τα φρύδια. «Δεν θέλεις το δικό μου τηλέφωνο, ή την διεύθυνση ή τίποτ' άλλο».

«Όχι», είπα.

«Μά...»

«Άκουσε Γκλόρια», έκανα, «αυτό είναι πολύ σοβαρό. Λυπάμαι αν φαίνομαι πως τα φορτώνω στην πλάτη σου όλα. Αλλά κάθε φορά που είσαι μαζί μου θέλω να είσαι επειδή το θέλεις, όχι επειδή νομίζεις ότι αυτό θα ήθελα εγώ. Πρέπει να είμαστε μαζί γιατί ταξιδεύουμε στην ίδια κατεύθυνση, με την ίδια ταχύτητα ο καθένας με τη δική του προώθηση.

«Αν σου τηλεφωνώ και κανονίσουμε όλα τα περαιτέρω, θα μπορούσα να ήταν μια αντίδραση από συνήθεια, όπως και κάθε άλλου

κορτάκια. «Αν τηλεφωνήσης εσύ μπορούμε να είμαστε κι οι δύο βέλαιο».

«Έχεις όκνη».

«Αφηνώντας την πίσω σε να σερβιρίσω ξέω από κείνα τα μάτια με τα τέσσερα. Ήταν μακριός ο δρόμος μέχρι ξέω. Μόλις που τα κοτάρωρα.

Εξω στο δρόμο, προσάθησα, γενναία, να βάλω τα πράγματα σε κάποια σειρά. Τόπι σπουδαίο πράγμα σ' όλη αυτή τη σπουδαία ιστορία ήταν οπλός το ξέρω: σ' όλη μου τη ζωή δεν είχα ποτέ μίλησει έτσι σε κανένα. Πάντα ήμουν δύσπιστος, ήπιος, μαλακός μέχρι βλακείας και μάλλον άργος στις εικαιρίες που παρουσιάζονταν.

«Ε, εσύ...»

Γενικά άκόμη και σε κάτι τέτοιο άπαντούσα, όπως και σ' όλα τ' άλλα. Κοιτάξα επάνω κι άσπασήθησα.

Ένα ανδρόπινο κεφάλι έπλεε στον αέρα, δίπλα μου. Φοβήθηκα τόσο πολύ που δεν μπόρεσα ούτε να σταματήσω. Το κεφάλι γλίστρησε προς τα εμπρός, με μια ελαφριά ταλάνισμα, κι άστρατα πόδια μετέφεραν ένα δρόμο σώμα που πάνω του ήταν καλλήμενο το ορατό κεφάλι. Το πρόσωπο ήταν μέσης ηλικίας, με μια ελαφριά έκφραση χιούμορ ζωγραφισμένη πάνω του.

«Είσαι ένας άπιδανος άνθρωπος, έτσι».

Παράξενα η γλώσσα μου χαλάωσε απ' τον αερνικότατο ήχο.

Μερικοί υπέρτοχοι άνθρωποι, νομίζουν πως είναι, τραιλία.

Κοιτάξα νύχτι νευρικά περιμένοντας ν' ακούσω το ποδοβολητό μόλις ο κοσμος έβρισκε αυτόν τον ζωντανό τρόπο.

«Κανέναν δεν μπορεί να με δει εκτός από σένα», είπε το κεφάλι, «κανέναν που να μπορεί να κινή φασαρία, όπως οδήγησε».

«Τι θέλεις».

«Άπλως ήθελα να σου πω κάτι», είπε το κεφάλι.

Πρέπει να είχε ένα λαϊκό κάπου γιατί τον καθάρισε βλίνοντας δυνατό. «Η παρνευαγέ-νωση», συνέχισε με διδακτικό ύφος, «έχει μικρό ποσοστό επιβίωσης, ακόμα και με τη σελήνη. Χωρίς αυτήν...»

Το κεφάλι εξαφανίστηκε. Λίγο πιο χαμηλά δύο γυναιό, κοκαλιάρικα όμοι φάνηκαν, ανασηκώθηκαν με νόημα και χάθηκαν. Το κεφάλι ξαναφάνηκε. «...δεν υπάρχει ελπίδα».

«Μη μου το λες», είπα τρεμουλιαστά.

Δεν το είπα. Τίποτα άλλο προς το παρόν. Έφυγα.

Σταμάτησα, στριφναγύρισα, έψαξα να το βρω. Αυτό που μου είχε πη ήταν τόσο ευκολονόητο όσο και η έμφανση του.

Μου πήρε καιρό, μέχρι ν' ανακαλύψω ότι μου είχε πη την ουσία του πράγματος. Στ' αλήθεια έβλεψα πως είμαι λίγο περισσότερο σαφής απ'

από ό,τι ήταν το κεφάλι.

Πάντως αυτή ήταν η πρώτη από τις εμφανίσεις του. Μόνο που δεν έστασε για να με κάνει ν' αμφιβάλλω για την πνευματική μου ισορροπία. Όπως σάς είπα, ήταν μόνο η πρώτη.

Θα μπορούσα επίσης να σάς πω και κάτι για τη Γκλόρια. Οι νομείς της ήταν αρκετά φτηνά όσα να βίνουν αξία στο καλό πράγμα, τόσο μάλλον ώστε να μπορούσαν να έχουν κανονικό από δαύτα. «Ετσι η Γκλόρια μπορούσε να εκτιμήσει τι ήταν σ' αλήθεια καλό, καθώς και την προσπάθεια που απαιτούσε για να τ' άποκτηση κανείς. Στά 22 της ήταν βοηθός πωλητή σε κατάστημα αεροδύκου του ρουχομοί (αυτό ήταν προς το τέλος του πολέμου). Χρειάζταν μερικά έξτρα λεφτά να ένα χούμπι της κι έτσι τραγουδούσε και σ' ένα καφέ κάθε βράδυ. Τις ελεύθερες ώρες της έδρασκείτο και μελετούσε και στο τέλος του χρόνου είχε στο χέρι την άδεια πιλότου πολιτικής αεροπορίας. Πέρασε τον υπόλοιπο πόλεμο πηγαίνοντας ερασιφίλα.

Άρχιζετε να παίρνετε ιδέα τι είδους άνθρωπος ήταν. Ήταν μια από τις δυναμικότερες γυναίκες που έζησαν ποτέ.

Σκεφτόταν, μιλώσα όμορφα, κι ήταν έντελώς φυσική.

Ήταν δυνατή: δεν μπορούσε να φανταστήτε πόσο. Μερικοί από σάς έξερουν πραγματικά πόσο δυνατή. Έγώ είχα ξεχάσει...

«Ακτινοβολούσε τη δύναμή της. Η δύναμή της την περικλυόταν πιο πολύ, αν συνέφε-ρα σαν πανοπλία, γιατί μπορούσε να την άγχιξης μέσα απ' αυτό. Επηρεάζε ο,τιδήποτε ή σποινώδηποτε πλησίαζε. Μερικές φορές ένοιωθα πως το χώμα που έφερε το πατημά της, οι καρτέλες που χρησιμοποιούσε, οι πόρτες που άγγιζε και τα βιβλία που κρατούσε, συνέχισαν ν' ακτινοβολούν για εβδομάδες, όπως τα πλοία που βομβαρδίστηκαν στο Μπλινκ.

Ήταν έντελως αυτόρκτη. Είχα μήνι κατ' ευθέαν στην ουσία όταν επέμεινα να μου τηλεφωνή πριν ιδωθούμε πάλι. Η ίδια η παρουσία της ήταν ένα κοπλήμενο. Όταν βρισκόταν μαζί μου, ήταν κάτι κανόνα, επειδή θα προτιμούσε να ήταν εκεί παρά απουδότητε άλλου στον κόσμο. Όταν βρισκόταν μακριά μου, ήταν γιατί το να είναι μαζί μου εκείνη την ώρα δεν θα ήταν κάτι το τέλειο, κι με τον τρόπο της ήταν μια λάτρησ του τέλειου. Βέβαια, μια λάτρησ του τέλειου. Θάπρεπε να το καταλάβω.

Θάπρεπε να μάθετε κάτι και για μένα, επίσης, για ν' αντιληφθείτε πόσο τέλειος ξετυλίγεται κάτι τέτοιο: πως έχει συμβεί σε τόσους πολλούς από σάς.

Είμαι σ' ελκόι μου και κερδίζω το ψωμί μου παίζοντας κιθάρα. Έχω κάνει πολλά πράγμα-

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΣΥΖΥΓΙΑ

«Λέων, βολέ λίγη μουσική».

Πήγα να σκαίω με έπρεπε να τὸ εἴδεικα. Τὸ εἶπε προσέειπε. Τὴν ἐνόησε καν. Σήμανε πίπτα γι' αὐτὴν τὸ πᾶς ἀσθανόμενα καὶ τὴν περνούσα.

Πήγα καὶ στὰδεκα μπροστὰ τῆς. «Γκλόρια», εἶπα αὐτῇρα «γιατὶ χάθηκες». Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ με κοιτάσε καὶ ἀφῆκε ἐνα μικρὸ ἐνδοσπρεφὴ ἀναστενόμενὸ πᾶν μ' ἔκανε νὰ κἀμῳα στὸ καρφά καὶ ἐστέκε κέρατα νὰ ξεφύτρωναν στὸ κεφάλι μου. Ἦταν ἕνας τόσο εὐτυχισμένος ἥρακος αὐτοκατανοήσης. Στάκωνον ἐκεῖ ἑλασσοῦς. Περίμενε λίγο ἀκόμη καὶ ὑστερὰ σπᾶθήκε. Ἀνοίξε τὸν ἐνισχυτὴ, ἐβλεψε μπρὸς τὸν πικπὶ. Ἐξέβαλε τὸν «Χορὸ τῶν Ὑδραν», ὅπως τὴν ἐνταση, πρόσθεσε πολλὴ μπάσσα καὶ πάτησε καὶ τὸ Ἀδωνιάντες, κίνηση ἀνασπῶνται γι' αὐτὸν εἶδικα τὸν δίσκο.

Ἀρσενάκια τὸ δωμάτιο καὶ χαμηλῶσα τὴν ἐνταση.

«Σε παρακάλεω, Λέων, εἶπε μὲ Ἀλμπινὸν ὄφως μ' ἀρεσέι ἐταί». Βία τὸ ἀνοίξε πάλι καὶ κἀθήσε με τοὺς ἀγκῶνες στὰ γόνατα καὶ τὸ κατὶ μου χελεῖ βγαλμένο μπροστὰ. Ἦμουν ἐξελικός. Αὐτὸ πᾶν ἦταν ἀνόητο.

Ἐξερὶ τὸ θάπρεπε νὰ κἀνῃ, σκέφτηκα σκευδόμεν. Θάπρεπε νὰ πετιέω τὴν πρῖκα ἀπ' τὸν τοῖχο, νὰ σπῆκω καὶ νὰ τῆς πᾶν νὰ τὸν δίνῃ. Ποσο δίκαια εἶχα! Μὰ δὲν τὸκῶνα. Πῶς θὰ μπῶρασα νὰ τὸ κἀνῃ. Αὐτὴ εἶδε ἦταν ἡ Γκλόρια! Ἀκούει καὶ ὅταν τὴν κατῶκα καὶ τὴν εἶδα νὰ με κοιτάξῃ καὶ τὸ κατὶ τὸ μικρὸ σούφρωμα στὸ χελεῖ τῆς δὲν τὸ ἔκῆνα. Ἦταν πολλὴ ἀργὰ ἀλλήτως. Μὲ παραπρόσεξε, συγκρίνον με μὲ...

Ναι, αὐτὸ ἦταν. Μὲ σύγκρινε μὲ κάποιον. Κάποιον πού ἦταν διαφορετικὸς ἀπ' αὐτὴν, κάποιον πού περπατοῦσε ἀγρόμῳ πᾶν ὅτι τὸ κετὶ καὶ εὐθραστο εἶχε, σ' ὅ τ' ἡ ἄρσε καὶ μοιραζόμουν μαζὶ τῆς. Κι ἐκείνη βεβαίως τὸ ἀνεχόταν μὲ προθυμία.

Κατάφυγα στὴν τακτική τὸν «δὲν τὸν ἄλλο νὰ κἀνῃ τὴν πρώτη κίνηση». Νομίζῃ πως τότε ἐνόησε περριφρόνηση. Κι εἶχε δίκιο.

Ἔνα κομμάτι ἀπὸ διδάγιο, σὲ βαρεὶ ἀργῶ, πού εἶχε κάποτε ἀκούσει χόρεψε στὸ μυαλό μου.

«Μ' ἀγαπᾷς Ἀλφ».

«Γενόμενος».

«Ἄντε τότε, βάρῃ μου καρμίδ».

Βλέπετε, ἦξερα τὴν ἐπρεπε νὰ κἀνῃ ἀλλῶς.

Ἀλλ' αὐτὴ τῆς ἡ Γκλόρια! Δὲν μπόρεσε!

Δίσκος τελεσίως καὶ αὐτὴ ἀφῆκε τὸν πικπὶ νὰ κλειθῇ μόνο του. Μοὶ φαίνεται πως περρίμενε νὰ γυρίσω τὸν δίσκο ἀπ' τὴν ἀλλή.

Δὲν τὸν γύρισα. Εἶπε: «Ἐντάξει. Λέων. Τὴ συμβαίνει» κούραμένα.

Εἶπα στὸν ἐαυτὸ μου. «Θ' ἀρχίσω νὰ τὸ χερότερο πιθανὸ πράγμα πού μπορεῖ νὰ ἐχῃ συμβῇ. Ὅτὸ τὸ ἀρνητὴ καὶ τότε τοὐλάχιστον θὰ ἀσθάνω καλύτερα».

Ἐπὶ τῆς εἶπε: «Ἐχεῖς ἀλλάξει. Ὑπάρχει κάποιος ἄλλος».

Μὲ καίταξε σὰν ἰουχλιασμένη φωτογραφία καὶ χαμογέλασε κοιμώμενα. «Ναι» εἶπε «οἱ γούρα ὑπάρχει».

Πῆρα μὴ βαρεὶ ἀνάσα γιατί αὐτὸ με χτύπησε ἀκριβῶς πᾶνν στὰ μάτια. Κἀθήσα κατὶ ἀπότομα.

«Τὸν λένε Ἀρθούρ» εἶπε σὰν νὰ ἀνερευνόταν. «Εἶναι προσημασμένος», ἔπρεπε.

«... εἶπα πικραμένους», κατὰλαβῃ. Μία σὺν δέκα μέτρα μακρὸς καὶ ἕνα κεφάλι μὲ ψᾶρα μαλλιά. Τούτῃ στὸ στήθος καὶ ἐλεξιόλογα στρόμῳ. Φαριεὶ ὅμοιο, μικροὶ γοφοὶ καὶ, γὰρ ν' ἀνασφῆρα στὸν ὀδόν Σιμὶ, μὴ φανῇ τόσο χαμηλὴ ὅσο καὶ οἱ βλεφάρῃς του. Ἐνός ἀνθρώπου πού ποτὲ δὲν ἐβλεπὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τὸν τρώγῃ καὶ τὸν γευόμῃ, πού ἡ ἰδέα του γιὰ...

«Σταμάτα», εἶπε. Τὸ εἶπε ἐντελῶς φυσικὰ καὶ πολὺ ἥρεμα. Ἐπειδὴ ἡ φωνὴ μου ἦταν οὐκὸ μὲν, ἔκανε τούτῃ ἀντίθεση, ὅση ἀκριβῶς χρειαζόταν γιὰ μὴ ἀκωνοφαντικὴ σπῆ. Στάθηκε ἐκεῖ μὲ τὸ σῶνν κρεμασμένο σὰν τὸ κατὶ μέρος τὸν φτωχιστὸ μὴς μπουλντόξας καὶ βῆς ἐκείνη συνέχισε: «Μὴ κἀνῃς σὰν θυμωμένη γάτα, Λέων».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

«... εἶπα πικραμένους», κατὰλαβῃ. Μία σὺν δέκα μέτρα μακρὸς καὶ ἕνα κεφάλι μὲ ψᾶρα μαλλιά. Τούτῃ στὸ στήθος καὶ ἐλεξιόλογα στρόμῳ. Φαριεὶ ὅμοιο, μικροὶ γοφοὶ καὶ, γὰρ ν' ἀνασφῆρα στὸν ὀδόν Σιμὶ, μὴ φανῇ τόσο χαμηλὴ ὅσο καὶ οἱ βλεφάρῃς του. Ἐνός ἀνθρώπου πού ποτὲ δὲν ἐβλεπὲ τὴ διαφορά μεταξὺ τὸν τρώγῃ καὶ τὸν γευόμῃ, πού ἡ ἰδέα του γιὰ...

«Σταμάτα», εἶπε. Τὸ εἶπε ἐντελῶς φυσικὰ καὶ πολὺ ἥρεμα. Ἐπειδὴ ἡ φωνὴ μου ἦταν οὐκὸ μὲν, ἔκανε τούτῃ ἀντίθεση, ὅση ἀκριβῶς χρειαζόταν γιὰ μὴ ἀκωνοφαντικὴ σπῆ. Στάθηκε ἐκεῖ μὲ τὸ σῶνν κρεμασμένο σὰν τὸ κατὶ μέρος τὸν φτωχιστὸ μὴς μπουλντόξας καὶ βῆς ἐκείνη συνέχισε: «Μὴ κἀνῃς σὰν θυμωμένη γάτα, Λέων».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

«Φιλιά — ἀγρία φιλήδονα φιλιὰ πού ἐσπᾶν τὰ χελεῖα του καὶ τὰ δικά τῆς σ' ἐκλέκετ, ἀλμυρὸ πᾶν».

Ἦταν μὴ μελετημένη προσβολὴ ἀπὸ μέρους τῆς τὸ νὰ χρησιμοποίησῃ μὴ φρόνῃ γυναίκα πρὸς γυναίκα, καὶ τὸ ἔξερε καὶ οἱ δύο αὐτὸ. Ἐπειδὴ γέμισα μ' αὐτὸ πού οἱ Γάλλοι λένε espiél d'escalier — τὸ πνεῦμα τῆς ἀκαλῃ. Μ' ἄλλα λόγια ἡ ἀργοπορημένη γυνὴ αὐτὴ πού ἐπρεπε νὰ ἐχῃς τῇ, δὲν μόνον τὸ εἶχε σκεφτὴ ἐγκαίρως, πού τὸ μωρμυρίζεις στὸν ἐαυτὸ σου καθὼς κατεβαίνει τῆς σκαλῆς βγαίνοντας ἐξῆ. Θάπρεπε νὰ τὴν εἶχε ἀρᾶς ἐπὶ ὅταν προστάθηκε νὰ με προσεράσει, στὴν εἰσοδὸ, νὰ τὴν ἐπὶ πᾶν — πᾶς τὸλεγε ἐκεῖνος ὁ πρῶτος τοῦ στήθος:

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΣΥΖΥΓΙΑ

που ηθδούν στους ανθρώπους κι όριστε ένας σκυριους που ηθδαι επάνω μου. Τούτο πρέπει νάχη μία εξήγηση. Βέβαια μπορούσα να προτιμήω τόν εύκολο δρόμο και να παραδεχτώ πως ήμουν παλαβός. Άλλα δέν ήμουν ακόμη έτοιμος να παραδεχτώ κάτι τέτοιο. Βαθιά μέσα μου έκανα μία συμφωνία με τόν εαυτό μου, να μή τό παραδεχτή μέχρι να εξοντλήσω κάθε άλλη πιθανότητα. Πολύ ανόητη συμριωνία. Προσέτε να μή κάνετε τό ίδιο. Είναι πολύ πιο ζεύγνο να μη προσπαθήσετε να βάλετε τά πράγματα στη σειρά τους. Ήμπαχε μόνο ένα πρόσωπο που μπορούσε να ξεμπελέξω όλη αυτή την τρελή υπόθεση — άφού τό κεφάλι δέν ήθελε — κι αυτό ήταν ή Γκλόρια, σκέφτηκα ξαφνικά. Άντιλήφθηκα εκείνη τη στιγμή γιατί δέν είχε χρησιμοποιήσει όλο τό μέσο μέχρι τότε. Φοβόμουν να ριθκονινυνεύσω αυτό που μοιραζόμαστε με την Γκλόρια. Άς τό αντιμετώπιζουμε όμως. Δέν τό μοιραζόμαστε πιά. Αυτή ή παραδεχτή με βοήθησε. Πήγα στο τηλέφωνο και πήρα τό ξενοδοχείο.

«Ξενοδοχείο Σάν Ντράγκον».

«Τό 748, παρακαλώ».

Λίγα σωτη. Μετά «Λυπηθεί κύριε. Ή Ένοιος δέν βέλει να ένοχηλθή».

Έμεινα να κοιτάζω άφρημένα τό τηλέφωνο ένα ό πάρος στριφογύριζε και βιδωνόταν μέσα μου. Νομίζω πως μέχρι τότε είχα χειριστή την κατάσταση λίγο σάν άρρωστία, λίγο σάν όνειρο. Αυτό όμως μ' έφερε σ' ένα άσχημο σημείο γεμάτο άγχος. Δέν θα μπορούσε να κινή τίποτα πιο υπολογισμένο και τόσο σκληρό.

Άκούμπησα τό άκουστικό και κατευθύνθηκα στην πόρτα. Πριν τη φτάσω μία γκριζά όμιχλη με περικύκλωσε. Για μία στιγμή μου φάνηκε πως βρίσκόμεν σ' ένα διάδρομο που δέν είχε άρχη και τέλος. Ύστερα ξαφνικά όλα ήταν εντάξει πάλι.

Άκουμπησα τό άκουστικό και κατευθύνθηκα μοιρωθή σ' έναν ολόκληρο άνδρα. Ένα συνιθιμένο, μέτριο πλάσμα με κακοσηματημένο σώμα γιά ν' ανταποκρινεται όπως έπρεπε στη συνθηθισμένη μεσοκοπή μούρη του. Σκαρφάλασε στην άκρη του τραπεζιού εύτυχώς ανάμεσα σεμένα και σε κείνο τό βασανιστικό φίλι.

«Έτρεξα και τόν άρπαξα όπ' τούς αδύνατους ώμους του. «Πες μου τί είναι», τόν παρακάλεσα. «Πες μου αν ξέρης. Και νομίζω ότι ξέρεις. Πες μου», ούρλιαξα βυθίζοντας τό δακτυλά μου στη σάρκα του.

Σήκωσε τά χέρια του και τ' άκούμπησε άπαλά στους καρπούς μου, κρατώντας τά εκεί μέχρι που ήρέμησα λίγο. Τόν άφησα. «Λυπηθεί πρό- γματικά φίλε μου», είπε «είχα την έλπίδα πως

κάνεις κι έβλεπα κόσμο να μιλά χωρίς να μπορεί ν' άκούσώ».

Κατανίκησα μία δύνατη έπιθυμία να ξαναμ- ρίσω στο σπίτι. Δέν μπορούσα να πάω πού, τό ήθερα, έπρεπε ν' αντιμετώπιζω ό πάροπο, άναόδορο που συνέβαινε κι άκόμη τό ότι ή Γκλόρια είχε κάποια σχέση μ' αυτό.

Βρήκα επιτέλους ταξί άν και θα μπορούσα να άρκιστώ πως ένο όπ' αυτά εξαφανίστηκε κα- θώς ήμουν έτοιμος να μπω μέσα. Μετά όλα ήταν πολύ εύκολότερα. Ρίχτηκα τρέμοντας στη γωνιά του καθίσματος με τό μάτια κλειστά.

Πληρώσα τόν οδηγό στο ξενοδοχείο και οκονοτούλησα μέσα όπ' τις περιτρεφόμε- νες πόρτες. Τό ξενοδοχείο μου φάνηκε πιο σταθερό όπ' όλα άφ' ότου άρχισε αυτή ή φοβερή υπόθεση. Πλησίασα στη ρεσι ινιόν αποφασισμένος να δώσω ένα τρελά μήνυμα ζωής και θανάτου στην υπάλληλο, γιά να διαπεράσω εκείνη τη βασανιστική παραγγε- λία «μή ένοχηλτέ».

Καθώς περνούσα από την καφετέρια έβριξα μία ματιά μέσα και σταμάτησα κεραυνόπηλ- κτος.

Ήταν εκεί σ' ένα τραπέζι με-μέ κάποιοι άλλο. Δέν μπορούσα να διακρίνω τίποτε άλλο από τόν άνδρα εκτός όπ' τά νυαλιότερα μαύρα του μαλλιά κι έναν χοντρό κοκκινωπό σβέρκο.

Τού χαμογελούσε. Μ' εκείνο τό χαμόγελο που είχα νοιώσει πως είχε γεννηθεί ή άφρη- θή σεμένα. Τους πλησίασα σιγά-σιγά τρέμου- τας. Καθώς τούς ζύγωνα αυτός μισοσηκώθη- κε, έσκυψε μπροστά και τί φίλησε.

«Άρθουρ...», πήρε μία βαθειά ανάσα.

«Φτάνει», είπα σταθερά.

Δέν κουνήθηκαν.

«Κόφ' τε το», βρυχήθηκε.

Έμειναν άκίνητοι. Τίποτα δέν κουνίσταν πουμενά. Ήταν ένας πίνακας, μία εικόνα, μία ξεσχιστή την καρδιά.

«Αυτό ήταν», είπε άπαλά ή γνώριμη τώρα φωνή. «Τούτο τό φίλι έκανε τη δουλειά φιλα- ράκο. Τέρμα».

Ήταν τό κεφάλι, μόνο που τώρα είχε μετα- μορφωθεί σ' έναν ολόκληρο άνδρα. Ένα συνι- θισμένο, μέτριο πλάσμα με κακοσηματη- μένο σώμα γιά ν' ανταποκρινεται όπως έπρεπε στη συνθηθισμένη μεσοκοπή μούρη του. Σκαρφάλασε στην άκρη του τραπεζιού εύτυχώς ανάμεσα σεμένα και σε κείνο τό βασανιστικό φίλι.

«Έτρεξα και τόν άρπαξα όπ' τούς αδύνατους ώμους του. «Πες μου τί είναι», τόν παρακάλε- σα. «Πες μου αν ξέρης. Και νομίζω ότι ξέρεις. Πες μου», ούρλιαξα βυθίζοντας τό δακτυλά μου στη σάρκα του.

Σήκωσε τά χέρια του και τ' άκούμπησε άπαλά στους καρπούς μου, κρατώντας τά εκεί μέχρι που ήρέμησα λίγο. Τόν άφησα. «Λυπηθεί πρό- γματικά φίλε μου», είπε «είχα την έλπίδα πως

θα μπορούσες να τό καταλάβης όλα μόνος σου».

«Προσάβησα», είπα. Κοίταξα γύρω μου. Ή γκριζά όμιχλη πλησίαζε πάλι και μέσα της μπορούσα να δώ τις άκίνητες φιγούρες τών ανθρώπων της καφετερίας. Όλους μαρ- μαρωμένους εκεί που βρίσκονταν. Ήταν ένα τρισδιάστατο πλάνο κάποιος άνηκουστής ται- νίας. Κρύος ίδρώτας άναβλούε από κάθε πό- ρο του προσώπου μου.

«Πού βρίσκομαι», ξεφώνισα.

«Ξε παρακαλώ», με καλόπιασε, «ήρέμησε και θα σου πώ. Έλα εδώ πέρα και κάτσε κάτω και χαλάρωσε. Κλείσ' τά μάτια σου και μην προσ- παθής να σκεφτής. Μόνον άκου».

Έκανα ό, τι μου είπε και σιγά-σιγά σταμάτησα να τρέμω. Αύτος περίμενε κι όταν είδε πως ήρέμησα άρκετά, άρχισε να μιλά: «Υπάρχει ένας κόσμος ολόκληρος από καταστάσεις της ψυχής — πές τες ζωντανή σκέψη, πές τες όνειρα, άν θέλεις. Τώρα ξέρεις ότι όπ' όλα τό ζώα μόνον ό άνθρωπος μπορεί να φτάση σε τέτοιες ψυχικές καταστάσεις. Ήταν ένα βιολο- γικό άτύχημα. Ύπάρχει κάτι γύρω από τόν άνθρωπο που συνδέεται μ' αυτό τόν ψυχικά κόσμο. Τά ανθρώπινα όντα έχουν τη δύναμη ν' άνοιγουν μία πόρτα ανάμεσα στους δύο κόσμους. Σπάνια μπορούν να ελέγξουν την δύναμη αυτή: συχνά ούτε που την άντλαμαρ- βονοται, άλλα όταν ή πόρτα αυτή είναι άνοιχτή κάτι υλοποιείται στον ανθρώπινο κόσμο. Άρ- κεί και ή φαντασία άκόμη γιά να γίνει αυτό. Άν επιθυμής δύναται, βαθεί μέσα σου, ένα όριομένο είδος γυνίκας και φέρης την εικό- να της στη σκέψη σου άρκετά ζωηρά, τότε μπορεί ν' άνοιξη μία τέτοια πόρτα και νάτην μπροστά σου. Μπορείς να την βλέπης και να την άγγίξης, θα διαφέρη πολύ λίγο από μία πραγματική».

«Μά, υπάρχει διαφορά».

«Ναι, υπάρχει. Δέν θα είναι κάτι ξεχωριστό από όσνα. Θα είναι μέρος σου. Θα είναι γεννητήριά σου. Αυτό έννοούσα όταν άνάφερα την παρθενογένεση. Κάπως έτσι γίνεται».

«Παρθενογένεση» — γιά να δούμε. Είναι ή διαδικασία της αναπαραγωγής χωρίς γονιμο- ποίηση. Δέν είναι».

«Πολύ σωστά. Αυτή ή δική σου «ύλοποίηση» μπορεί να παραλληλιστή μ' αυτό στην έντέ- λεια. Όπως σου είπα και πριν όμως, αυτή δέν είναι μία λειτουργία με ύψηλά ποσοστό επιβί- ωσεως. Κι ή αίτία είναι ότι δέν υπάρχει περί- πτωση να ξεπεράσης μία μεγάλη πίεση. Άν ένα ζωντανό πλάσμα δέν μπορεί ν' απορρο- φήση όλα χαρακτηριστικά μέσα του, πρέπει να πεθάνη».

«Τότε γιατί δέν πεθαίνουν όλα τά πλάσματα που προέρχονται από παρθενογένεση».

«Υπάρχει μία άλλη λειτουργία με την όποια οι πολύ άπλοι, μονοκυτταριο οργανισμοί φρον- τίζουν γι αυτό. Πρόσεξε, Έξοπασε ξαφνικά.»

Χρησιμοποίησα όλη τούτη την κουβέντα περί βιολογίας σάν συμβολισμό. Ύπάρχουν βασι- κή νόμοι που ίσχύουν και στους δύο κό-

σμούς, που ίσχύουν εξ ίσου και γιά τις ύψη- λές και γιά τις χαμηλές μορφές ζωής. Κατα- ρβαίνεις».

«Καταρβαίνω. Τούτα όλα είναι παραδεί- γματα. Άλλα συνεχίσε γιά τη λειτουργία που χρησιμοποιούν τά πλάσματα της παρθενογέ- νεσης γιά να μειώσουν την πίεση που νιώθ- θουν».

«Είναι πολύ άπλά. Δύο όπ' αυτούς τούς όργα- νισμούς αφήνουν τούς παρθένας τούς να ένω- θούν γιά λίγο. Μετά χωρίζονται κι ό καθένας τραβάει τό δρόμο του. Δέν πρόκειται γιά αναπαραγωγική διαδικασία. Είναι άπλως ένας τρόπος με τόν όποιο ό καθένας μπορεί να κερδίση ένα μέρος του άλλου. Αυτό λέγεται —συζυγία».

«Ά, είπα. Αυτό είναι λοιπόν. Άλλα άκόμη —γιά στόσο. Τό άνέφερες αυτό και πριν, όταν εκείνη —»

«Όταν ή Γκλόρια συνάντησε τόν Άρθουρ» άποτειλώς άπαλά ό άνδρας. «Είπα ότι άν ήταν συζυγία θα ήσουν μία χαρά. Λοιπόν δέν ήταν, όπως είδες και μόνος σου. Ή έξωτερική πίεση, άν και δέν της ταίριαζε όσο σου, ήταν πολύ δύνατη. Πληγώθηκες, βλέπεις, στη λει- τουργία τών πραγματικά βασικών νόμων κάτι πληγώνεται πάντα».

«Κι εσύ τί κάνεις εδώ. Ποιός είσαι».

«Είμαι κάποιος που τύχει περάσει αυτά, άπλως. Πρέπει να καταλάβης πως ό δικός μου κόσμος είναι διαφορετικός όπ' αυτόν που θυμάσαι. Άκόμη κι ό Χρόνος είναι διαφορετι- κός εδώ. Άν και άρχισα κάπου 30 χρόνια πριν, ίσο που κατάφερα ν' άνοίξω μία πόρτα κοντά σου. Μία πολύ μικρή βεβία. Τό έκανα γιά να προσπαθήσω να σου δώσω να καταλά- βης ένκαίριως. Πιστεύω πως αν είχες καταλά- βει θα τό ξεπερνούσες. Ίως να μπορούσες να κρατήσης και την Γκλόρια».

«Τι θα σήμαινε αυτό γιά όσνα».

«Δέν ξέρεις, έ. Στ' αλήθεια δέν ξέρεις».

«Άνοίξα τό μάτια μου και τόν κοιτάξα και κούνησα τό κεφάλι μου».

«Όχι, δέν ξέρω. Μ' άρέσεις γέρο».

Κάγχασε. «Παράξενο», είπε, «εγώ δέν μού άρέω».

Εστρώω τό κεφάλι μου και κοιτάξα ή Γκλόρια και τόν άνθρωπό της παγωμένους άκόμη σ' εκείνο τό παράξενο φίλι.

«Αυτόι, οι άνθρωποι του όνειρου θα μένουν έτσι γιά πάντα».

«Όνειρου».

«Υποθέτω πως κάτι τέτοιο είναι. Ξέρεις νιώθ- θω λιγάκι υπέρηφανος γιά τη Γκλόρια. Πως κατάφερα να όνειρευτώ ποτέ κάτι τόσο-τόσο υπέροχο, ποτέ δέν θα τό καταλάβω. Θα — μιά τί συμβαίνει».

«Δέν κατάλαβες τί σου λέω τόσην ώρα. Ή Γκλόρια είναι πραγματική. Ή Γκλόρια συνεχι- ζει να ζή. Αυτό που βλέπεις εκεί πέρα είναι αυτό που συνέβη όταν σταμάτησες ν' άποτε-

ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΣΥΖΥΓΙΑ

λῆς μέρος της. Λέων, αὐτὴ σ' ὄνειρεύτηκε!» Πεταχτήκα στα πόδια μου κι ἀκούμπησα τὶς γροθιές μου στὸ τραπέζι πού βρισκόταν ἀνάμεσά μας.

«Αὐτὸ εἶναι ψέμα» εἶπα πνιγμένα, «ἐγὼ-ἐγὼ εἶμαι ἐγώ, πανάθεμά σε.»

«Εἶσαι ἓνα λεπτομερές ὄνειρο Λέων, καὶ λαμπρὴ δουλειά μάλιστα. Εἶσαι ἓνα κομματάκι μιᾶς εὐαίσθητης ψυχῆς ἀπὸ ἄλλο κόσμος. Βαλμένος μέσα στὰ ἰδεώδη πού ὄνειρεύτηκε ἡ Γκλόρια. Μὴ προσπαθῆς νὰ εἶσαι τίποτε ἄλλο. Δὲν ὑπάρχουν πολλοὶ ἀληθινοὶ ἄνθρωποι, Λέων. Ὁ περισσότερος κόσμος κατοικεῖται ἀπὸ ὄνειρα λίγων ἀληθινῶν ἀνθρώπων. Δὲν τὸ ἤξερες Λέων; Γιατὶ νομίζεις πὼς τόσοι λίγοι ἄνθρωποι ἀπ' αὐτοὺς πού γνώρισες ἤξεραν κάτι γιὰ τὸν κόσμο σὰν σύνολο; Γιατὶ νομίζεις οἱ ἄνθρωποι κρατοῦν περιορισμένα τὰ ἐνδιαφέροντά τους καὶ στενὸ τὸ περιβάλλον τους; Οἱ περισσότεροι δὲν εἶναι καθόλου ἄνθρωποι, Λέων».

«Εἶμαι ἐγώ» εἶπα μὲ πείσμα. «Ἡ Γκλόρια δὲν εἶναι δυνατόν νὰ μπορούσε νὰ μ' ἔχη σκεπτῇ ὁλόκληρο. Ἡ Γκλόρια δὲν μπορεῖ νὰ χειριστῇ ἐκσκαφέα. Ἡ Γκλόρια δὲν μπορεῖ νὰ παίξει κιθάρα. Ἡ Γκλόρια δὲν ξέρει τίποτα γιὰ τὸν ἐπιστάτη τοῦ τσίρκου πού τραγουδοῦσε ἡ γιὰ τὸν Φινλανδὸ δυναμιτιστὴ πού σκοτώθηκε». «Φυσικὰ ὄχι. Ἡ Γκλόρια ἀπλῶς ὄνειρεύτηκε ἓνα εἶδος ἀνδρὰ πού ἦταν τὸ προϊόν αὐτῶν τῶν πραγμάτων, ἢ πραγμάτων σὰν αὐτῶν. Ξαναχειρίστηκες ἐκσκαφέα ἀφ' ὅτου τὴν γνώρισες; Κιθάρα ἔπαιζες μόνο γι' αὐτὴν ἀπὸ τότε πού τὴ συνάντησες. Πέρασες ὅλη σου τὴ ζωὴ γράφοντας μουσικὴ πού κανεὶς ποτὲ δὲν θὰ δῇ ἢ θὰ παίξη!»

«Δὲν εἶμαι τὸ ὄνειρο κανενός!» φώναξα. «Δὲν εἶμαι. Ἄν ἦσουν ἓνα δικό της ἰδεώδες θὰ μέναμε μαζί. Ἀπέτυχα μαζί της γέρο. Δὲν τὸ ξέρεις; Ἦθελε νὰ εἶμαι ἐπιθετικός, καὶ δὲν ἦμουν».

Μὲ κοίταξε τόσο λυπημένα πού νόμιζα πὼς θὰ κλάψη.

«Ἦθελε νὰ πάρης. Ἐσὺ ἦσουν μέρος της. Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπορροφήσῃ ἀπὸ τὸν ἑαυτό του».

«Φοβόταν μέχρι θανάτου μερικὰ πράγματα πού δὲν μ' ἐνοχλοῦσαν καθόλου. Τί λὲς γι' αὐτό;»

«Οἱ σκίουροι κι ὁ ἥχος τῶν μικρῶν ποδιῶν; Ὁχι Λέων. Ἦταν φόβοι χωρὶς βάση, κι εἶχε τὴν δύναμη νὰ ὑπερνικήσῃ ὅποιονδήποτε ἀπ' αὐτούς. Δὲν προσπάθησε ποτὲ ἀλλὰ δὲν ἦταν δύσκολο νὰ σὲ δημιουργήσῃ χωρὶς αὐτούς.» Τὸν κοίταξα ἄγρια. «Ἐννοεῖς ὅτι — Γέρο, ὑπάρχουν κι ἄλλοι σὰν καὶ μένα στ' ἀλήθεια;» «Πάρα πολλοί, ἀναστέναξε, μὰ λίγοι κολλᾶνε

στὸ ἀνύπαρκτο, φανταστικό τους «ἐγώ» ὅπως ἐσὺ».

«Οἱ πραγματικοὶ ἄνθρωποι ξέρουν τί κάνουν;» «Πολὺ λίγοι ἀπ' αὐτούς. Πολὺ λίγοι. Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος ἀνθρώπους πού αἰσθάνονται νὰ τοὺς λείπη κάτι, ἀνθρώπους πού ἔχουν ὅ,τιδήποτε θελήσουν κι ὅμως εἶναι δυστυχισμένοι, ἀνθρώπους πού αἰσθάνονται μοναξιά μέσα στὸ πλήθος. Ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος φαντάσματα.»

«Μὰ — ὁ πόλεμος; Ἡ ρωμαϊκὴ ἱστορία; Τὰ καινούργια αὐτοκίνητα. Αὐτὰ τί εἶναι;»

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του πάλι. «Μερικὰ εἶν' ἀληθινὰ, ἄλλα ὄχι. Ἐξαρτᾶται ἀπὸ τί θέλουν οἱ πραγματικοὶ ἄνθρωποι ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή».

Σκέφτηκα γιὰ ἓνα λεπτὸ μὲ πίκρα. Μετὰ τὸν ρῶτησα. «Τί ἦταν αὐτὰ πού ἔλεγες γιὰ τὴν ἐπιστροφή στὸν κόσμο τοῦ χρόνου καὶ τὸ κοίταγμα μέσ' ἀπὸ μιὰ μικρὴ πορτούλα σ' αὐτὰ πού ἔχουν συμβῇ;»

Ἀναστέναξε. «Ἄν ἐπιμένῃς νὰ κρατιέσαι ἀπ' τὸν ἐγωισμό πού σοὺ ἔδωσε, εἶπε κουρασμένα, θὰ μείνῃς ὅπως εἶσαι τώρα. Ἀλλὰ θὰ γεράσῃς. Θὰ χρειαστῇς γύρω στὰ 30 δικά της χρόνια γιὰ νὰ βρῇς τὸ δρόμο σου μέσα σ' αὐτὸν τὸν παράξενο ψυχικὸ κόσμο, γιατί θὰ πρέπει νὰ κινήσῃς καὶ νὰ σκέφτεσαι σὰν ἄνθρωπος. Γιατὶ θέλεις νὰ τὸ κάνῃς αὐτό;»

Εἶπα ἀποφασιστικά: «Θὰ πάω πίσω, ἀκόμη κι ἂν μὲ πάρῃ ἓναν αἰῶνα. Θὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἑαυτό μου ἀκριβῶς μόλις θὰ ἔχη γνωρίσει τὴν Γκλόρια καὶ θὰ τὸν προειδοποιήσω ἔτσι. πού θὰ βρῇ τρόπο νὰ μείνῃ μὲ τὴ Γκλόρια γιὰ τὴν ὑπόλοιπη ζωὴ της».

Ἔβαλε τὰ χέρια του στοὺς ὤμους μου καὶ τώρα πραγματικὰ ὑπῆρχαν δάκρυα στὰ μάτια του.

«Ἄ, φτωχὸ μου παιδί», εἶπε.

Τὸν κοίταξα μὲ περιέργεια. Μετά, «Πῶς-πῶς σὲ λένε γέρο;»

«Τὸ ὄνομά μου εἶναι Λέων».

«Ὤχ», εἶπα, «ὦχ».